

Rose

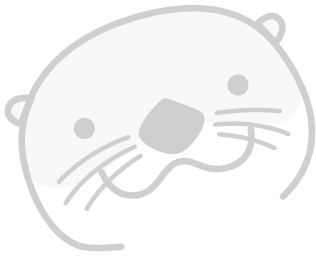
มังกรไร้ขา

1

@moment

เขียน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หลายเล่มก็เป็นบันทึกเรื่องราวของโลกปีศาจที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน

เงินจีนเหิงอ่านอย่างเพลิดเพลิน

วันเวลาในจวนแม่ทัพของเขาจึงผ่านไปอย่างเรียบง่ายเช่นนี้

- @moment

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

มังกรไร้ขา หากเอ่ยถึงชื่อนี้เชื่อว่าน่าจะมีบางคนที่รู้สึกคุ้นหูคุ้นตาอยู่บ้าง เพราะเป็นผลงานที่ @moment เคยลงไว้ในเว็บไซต์ ซึ่งทางสำนักพิมพ์ได้นำมารวมเล่มและนักเขียนได้เขียนตอนพิเศษเพิ่มขึ้นมาถึงหกตอนด้วยกัน

มังกรไร้ขาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับแม่ทัพปีศาจที่จับตัวนักพรตมาเพื่อให้ช่วยตามหาปีศาจกิ้งก่า ซึ่งก่อเรื่องที่แดนปีศาจแต่หนีมาหลบซ่อนตัวที่แดนมนุษย์ ด้วยความสามารถในการมองเห็นร่างที่แท้จริงของทุกสรรพสิ่งที่ **เงินจิ้นเหิง** มีจึงนำพาให้เขาได้ประสบกับโชคชะตา ที่สุดท้ายแล้วจะเปลี่ยนแปลงเส้นทางของเขาไปมากมาย...หากอยากรู้ว่ามังกรไร้ขาคืออะไร รีบเปิดหน้าถัดไปเพื่อพบกับเรื่องราวของพวกเขากันค่ะ

Rose

แนะนำตัวละคร

เฮยเส่อ
เฉินจินเหิง

แม่ทัพปีศาจ ร่างแท้จริงคือมังกรไร้ขา
นักพรตผู้ฝึกเซียน มีพรสวรรค์สามารถ
มองเห็นร่างแท้จริงของทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่า
จะเป็นเทพเซียนหรือภูตผีปีศาจ ปัจจุบัน
เป็นอาจารย์ของเหล่าปีศาจน้อยในเรือนป่าไผ่

สมาชิกเรือนป่าไผ่

จุนเป่า
หยางเฉินเฟิง
หย่งหยวน
ไป่เหมียน
เสิ่นเฮยจู
จางมู่
ป้าหยี่
อวิ้นยี่

ทารกน้อยปริศนา
ศิษย์พี่ใหญ่
ปีศาจกระบี่
ปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง
ปีศาจหอยมุก
ปีศาจโลงศพ
หญิงวัยกลางคนที่คอยดูแลเหล่าปีศาจน้อย
เด็กหญิง ศิษย์น้องเล็ก

ราชวงศ์ปีศาจจิ้งจอก

ไปเฮ่า

ราชาปีศาจ

ไปรูน

น้องชายของราชาปีศาจ

หงลิ่ง

ราชินีปีศาจ

หงชิวเซียง

น้องสาวของราชินีปีศาจ

ไปสยง

องค์ชาย (แฝดสาม)

ไปเหลียน

องค์หญิง (แฝดสาม)

ไปเหมย

องค์หญิง (แฝดสาม)

อื่นๆ

อันเหยียน

กระบี่ของเฮยเสอ

ซงจิ่วโช่ว

ศิษย์นักพรต

หลงซี

ปีศาจกิ้งก่า

บทนำ

คืนเดือนมืดเงียบงัน ไร้จันทร์ส่องสว่าง เจาดำหลายสาย
วูบไหวรวดเร็ว แวบเดียวก็พล้วผ่านหลังคาบ้านเรือน กลืนหายเข้าไปในผืนป่า
กิ่งไม้ล้มไหวตามแรงลม ใบไม้ปลิวปลิวร่วงลงสู่พื้น

ศาลเจ้าร้างตั้งอยู่ติดเชิงเขา ผ่นหลังคาทรุดโทรมผุพัง ช่องหน้าต่าง
ขาดวันกลับมีแสงรำไรลอดผ่านออกมา กลางห้องโถงสว่างไสวด้วยกองไฟ
เจ็ดจำ หยากไย่ฝุ่นทรายคล้ายโดนลมหอบใหญ่พัดไปรวมกันอยู่ที่มุมหนึ่ง
เหนือแท่นบูชาว่างเปล่าไร้องค์เทวรูป เหลือเพียงฐานเมฆมงคลปักหักพัง
เบื่องหน้าตำแหน่งนั้นกลับมีบุรุษผู้หนึ่งยืนโดดเด่น

บุรุษสูงใหญ่ยืนนิ่งคล้ายรูปสลักหินนิลกาฬ เกราะหนังสีดำขับเน้น
รูปร่างสมส่วน บ่ากว้างผึ่งผาย ออกหนาเวยสอ ใบหน้าคมสันนิ่งเฉยเย็นชา
ดวงตาสีดำสนิทราวหุบเหวไร้ก้นบึ้ง แผ่รังสีกดดันอันตราย

นัยน์ตาดำปรับเปลี่ยนทิศทางเล็กน้อยหลังได้ยินเสียงใบไม้ไหว

“ได้ตัวมาแล้วขอรับ! ท่านแม่ทัพ!” เจาดำสายหนึ่งปรากฏตัวพร้อม
ขานรายงาน ตามด้วยพรรคพวกที่ช่วยกันแบกหัวท้ายถูกระสอบเข้าไป
ด้านใน

ตบ! ภูเขาในนั้นกระทบพื้น เกิดเสียงหนักราวของชิ้นใหญ่ร่วงหล่น

บุรุษผู้ถูกเรียกขานว่า ‘ท่านแม่ทัพ’ พยักหน้าเล็กน้อย เจาดำหลาย
สายนั้นก็แหวกหายไปราวภูตผีไม่ต่างจากขามา ว่องไวเฉียบเฉียบไร้ร่องรอย

กระจายตัวเฝ้าระวังอยู่รอบนอก ระหว่างรอรับคำสั่งถัดไป

บุรุษผู้นั้นก้าวเดินพลางหลบตามองประเมินดูกระสอบบนพื้น ทุ่งผ้าหยาบหนาเลอะฝุ่นดินสกปรก กลับมีกลิ่นหอมประหลาดโชยออกมา เบาบาง เป็นกลิ่นมนุษย์ที่แสนเจือจางผสมผสานกับปราดนเซียนบริสุทธิ์ กลายเป็นกลิ่นหอมเฉพาะตัวอันยากลอกเลียนแบบ ร่างที่อยู่ด้านในยังคงนอนนิ่ง ไม่มีวี่แววของการตื่นรนชัดขึ้น

ช่วงเวลานั้นรอบบริเวณจึงตกอยู่ใต้ความเงียบงัน

ความมืดมิดด้านในดูกระสอบทำให้เงินจิ้นเหิงไม่สามารถมองเห็น สภาพแวดล้อมรอบกาย ทำได้เพียงประเมินสถานการณ์อยู่ในใจ ครุ่นคิด อยู่ยาวนานก็ยังไม่เห็นหนทางหลบหนีจึงได้แต่ถอนหายใจ วันนี้เขาควรจับยาม สามตาท่อนก้าวขาออกจากบ้าน

พิษนิทราพันราตรี สามารถทำให้มนุษย์ธรรมดาอันหลับใหลเยี่ยง คนตาย กระทั่งยักษ์ใหญ่ก็ไม่พ้นต้องแน่งไปสามวันสามคืน ยังดีที่ร่างกาย ของเขาสามารถขับพิษได้ในหนึ่งชั่วยาม ไม่นานจึงฟื้นคืนสติกลับมา ทว่า เชือกเส้นหนาที่จ้องจำรอบมือเท่านั้นเป็นของวิเศษ กระบี่กล้าหรือของมีคมใด ก็ไม่อาจตัดขาดได้ ยามนี้เงินจิ้นเหิงจึงรู้สึกจนปัญญาอยู่บ้างจริงๆ

หรือนี่จะเป็นเคราะห์ของเขา

นักพรตหนุ่มหนึกถึงคำของอาจารย์ ท่านเคยกล่าวว่าก่อนสำเร็จ วิชาเซียน เขาจะต้องประสบเคราะห์กรรมครั้งใหญ่

แท้จริงชีวิตของเขาก็เคยผ่านเคราะห์กรรมมาแล้วหลายครั้ง เคราะห์แรกยามถือกำเนิดไม่นานก็กำพร้าบิดามารดา เคราะห์สองคือความ สามารถประหลาดที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ทำให้คนในหมู่บ้านต่างก็หวาดกลัว รังเกียจกล่าวหาว่าเขาเป็นปีศาจ พวกัันรุมทำร้ายรังแกจนเด็กน้อยแทบ ไม่รอดชีวิต ยังดีอาจารย์ผู้เป็นนักพรตทรงศีลเดินทางผ่านมา เมตตารับเขา เป็นศิษย์ ชุบเลี้ยงจนเติบโตใหญ่

อาจด้วยเคราะห์กรรมที่เคยประสบพบพาน หนทางการบำเพ็ญเซียน ของเงินจิ้นเหิงจึงรุดหน้ารวดเร็วเกินใคร หรืออาจเป็นไปตามที่อาจารย์ เคยกล่าวไว้ว่า พรสวรรค์ของเขาเหมาะแก่การศึกษาวิชาเซียนอย่างยิ่ง

อายุเพียงสิบขวบก็สำเร็จวิชาชั้นต้น อย่างสิบห้าเข้าเครื่องหนึ่งก็ก้าวเข้าสู่ความเป็นเซียน พอถึงยี่สิบการฝึกเขียนของเขาก็เหลืออีกเพียงขั้นสุดท้ายคือการละสังขารขึ้นสู่ฟ้า

รวดเร็วราวบินราวปาฏิหาริย์ หนึ่งในหมื่นก็ไม่อาจสำเร็จได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ทว่าด่านสุดท้ายกลับเรียกได้ว่าเป็นด่านปราบเซียนอย่างแท้จริง นักพรตอาวุโสบางท่านใช้เวลาหลายร้อยปี บ้างใช้เวลาทั้งชีวิตก็ยังไม่อาจค้นพบหนทางบรรลุ

อาจารย์จึงไม่คิดจะรังตัวเขาไว้ บอกว่าไม่เหลือสิ่งใดสามารถสั่งสอนเขาได้อีกต่อไปแล้ว บอกเพียงให้เขาออกเดินทางไปทั่วหล้าเพื่อแสวงหาวิถีทางของตนเอง

นึกไม่ถึงว่าผ่านมายังไม่ถึงสองปี...เขากลับต้องมานอนหนึ่งอยู่ในงูกระสอบใบหนึ่ง

“นักพรตเงิน ขอรภัยที่ล่วงเกิน” เสียงทุ้มดังขึ้นเหนือศีรษะกล่าวคำขอโทษ ทว่าน้ำเสียงเรียบเฉย ไม่สื่ออารมณ์สำนึกผิดเลยแม้สักเสี้ยว

เงินจิ้นเหิงได้กลิ่นไหม้ ตามด้วยแสงไฟที่แยงตากะทันหันจนต้องก้มหน้าหนี เชือกยังคงมัดแน่นอยู่รอบข้อมือและข้อเท้า ทำให้เขาทรงตัวยากขึ้นอย่างยากลำบาก ชุดนักพรตสีขาวเลอะฝุ่นมอมแมม ปอยผมที่เคยเกล้ามวยเรียบร้อยหลุดลุ่ยลงปรกหน้า

ยามหรีต่าขึ้นมอง เขาก็เห็นงูกระสอบถูกตัดขาด เศษผ้าทั้งผืนไหม้เป็นจุน เปลวไฟสีด้ายคงลามไล้อยู่บนปลายกระบี่ เพียงครูเดียวเปลวไฟนั้นก็มีอดลงเมื่อกระบี่กลับคืนสู่ฝัก เงาน้อนแสงเผยให้เห็นภาพนุรุษรูปร่างสูงใหญ่

เงินจิ้นเหิงกะพริบตาไล่ฝุ่นควันอีกหลายครั้ง ทว่าทันทีที่ปรับภาพเบื้องต้นได้ชัดเจน ดวงตาของเขาก็ต้องเบิกกว้าง

เงาที่ซ้อนทับอยู่เหนือร่างของนุรุษผู้นั้นมีขนาดใหญ่โตมหึมา ลำตัวเลื้อยยาวราวกับงู เกสิดงาววคล้ายปลา แผงคอนำเกรงขามราวสิงโต หวดยาวราวปลาฉลาม ศีรษะประดับเขาคัลล่ายาว รูปร่างหน้าตาเหมือนสัตว์เทพในตำนานไม่ผิดเพี้ยน

มังกร!?

เงินจิ้นเหิงอุทานในใจ ก่อนจะรู้สึกถึงความขัดแย้งบางประการ
ไม่ใช่ บางอย่างไม่ถูกต้อง

แปลกยิ่ง ไม่มีกลิ่นอายของมังกร

หัวร่างของบุรุษผู้นี้กลับเต็มไปด้วยกลิ่นอายปีศาจเข้มข้น ทำให้
เขาต้องกวาดตาพิจารณาจากศีรษะจรดปลายหางอย่างตั้งใจอีกครั้ง ก่อนจะ
ตกใจอย่างยิ่งยวดจนผลอเปล่งเสียงอุทานออกมา

“มังกร...ไร้ขา”

บุรุษเบื้องหน้าชะงักไปชั่วขณะ ก่อนเหยียดยิ้มชั่วร้าย

“หิ ความสามารถของเจ้าไม่อาจดูเบาได้จริงๆ ทั้งทั้งสามภพต่าง
เรียกข้าว่าปีศาจจิ้งจอก แม้ทั้งปีศาจแค้นเสียงหัวเราะในลำคอ มุมปากหยักยิ้ม
ราวกับต้องการเหยียดหยันโลกทั้งสามภพ

“ข้าชื่อเฮยเสอ ต้องการให้เจ้า ‘มองหา’ ปีศาจจิ้งจอก” เฮยเสอแจ้งชื่อ
ของตนพร้อมบอกความต้องการอย่างไม่อ้อมค้อม

ถ้อยคำนั้นทำให้เงินจิ้นเหิงสามรถเข้าใจเรื่องราวได้ในทันที

เพราะพรสวรรค์ของเขาคือ ‘ดวงตา’

เขาสามารถ ‘มองเห็น’ ร่างที่แท้จริง ของทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นปีศาจ
เทพเซียน หรือแม้แต่วิญญาณ ไม่ว่าอยู่ในรูปร่างไหน หรือแปลงกายเป็น
อะไรก็ตาม

ความสามารถนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการฝึกวิชาอาคม หากเป็นพรสวรรค์
ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ทั้งทั้งสามภพอาจยังมีบุคคลที่มีความสามารถเช่น
เดียวกัน ทว่านอกจากตนเองแล้วชีวิตของเขาก็กังไม่เคยพบพานบุคคล
ที่ว่ำนั้นมาก่อน

ปีศาจจิ้งจอก ขึ้นชื่อว่าแปลงกายได้แนบเนียนอย่างร้ายกาจ แม้แต่
เทพเซียนก็ยิ่งยากจะจับผิดแยกแยะ การตามหาตัวจึงไม่ใช่เรื่องง่าย นี่คง
เป็นเหตุผลที่อีกฝ่ายจับตัวเขามา

“ท่านตามหาปีศาจจิ้งจอกไปเพื่ออะไร” เงินจิ้นเหิงเอ่ยถาม

“ธำหิ๊ง”

สองพยางค์สั้นๆ บุรุษผู้นั้นกล่าวออกมาด้วยสีหน้านิ่งเรียบ ไม่สะทกสะท้าน

เงินจิ้นเหิงรู้ว่าฐานะของตนตอนนี้ไม่มีสิทธิโต้แย้งหรือปฏิเสธ จึงทำได้เพียงแหงนหน้ามองอีกฝ่ายอย่างเจียบบั่น บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ได้เกราะกลั้วสีดำสนิท แลดูทั้งอันตราย ทั้งดุดัน และสง่างาม

ราศีสูงส่งสมกับเป็นมังกร

ช่างน่าเสียดาย...

สวรรค์มักเล่นตลกกับชะตาชีวิตเสมอ

เงินจิ้นเหิงยังคงจดจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้อย่างชัดเจนราวกับเรื่องราวทั้งหมดเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อวาน

ยังคงจดจำความรู้สึกตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรก

และยังจดจำความรู้สึกตอนที่พวกเขาพบกันเป็นครั้งสุดท้าย

แม้ว่าเวลาจะผ่านไปอีกก็ همینวัน เขาก็ไม่เคยลืมเลือน...

ตอนที่

1

ปาไฟพิลัง

อำเภอแห่งหนึ่ง ห่างไกลจากเมืองหลวงหลายพันลี้ ความเจริญ
ย่อมไม่อาจเทียบได้แม้เศษเสี้ยวของเมืองใหญ่ แต่ตลาดยามเช้ายังนับว่า
ครึกครื้น แผงร้านค้าตั้งเรียงรายสองข้างทาง ชาวบ้านต่างออกมาจับจ่าย
ใช้สอย

คว้นชาวลอยขึ้นจากซึ่งนึ่งซาลาเปาร้อนๆ ส่งกลิ่นหอมยวนน้ำลาย
ข้างกันเป็นแผงขายน้ำเต้าหู้ที่มีโต๊ะตัวเล็กๆ ให้ลูกค้าเข้ามานั่งได้ ลูกค้า
ขาประจำสองสามคนกำลังยกชามน้ำเต้าหู้ขึ้นชดพลางพูดคุยกะแลกเปลี่ยน
ข่าวสารในแต่ละวัน

“เมื่อคืนเกิดไฟไหม้ที่ใดกัน ข้าเห็นคว้นลอยโขมดเต็มฟ้า” ชายคนหนึ่ง
เอ่ยถามอย่างสงสัย

“มีเรื่องเช่นนั้นด้วยหรือ เมื่อคืนข้านอนหลับสนิทยิ่ง ไม่ได้ยินเสียงใด
เลยสักนิด” ชายอีกคนกล่าว

“ข้าเห็นๆ ข้าเห็นคว้นดัลลอยมาจากทาง...ทางนั้น...” ชายที่กำลัง
ยืนซื้อซาลาเปาชะโงกหน้าเข้าร่วมวงสนทนาอย่างกระตือรือร้น ทว่าเมื่อ
ยกมือหนึ่งชี้ไปทางทิศตะวันออก ปลายเสียงก็เริ่มตะกุกตะกัก

สายตาทุกคู่หันไปมองทิศทางเดียวกัน

ปลายทางของนิ้วชี้คือทิวเขาเขียวกว้างไกล

“อาจจะเป็นไฟป่า...ใช่แล้ว คงเป็นแค่ไฟป่า...” ชายคนเดิมพึมพำ

เลื่อนลอย

หลังจากนั้นความเจ็บเข้าปกคลุมทั่วโต๊ะ ลักพักทุกคนก็พร้อมใจกันหันศีรษะกลับมา ที่ชื่อน้ำเต้าหู้ยู่ก็รีบยกชดจนหมด ที่ยื่นชื้อซาลาเปายู่ก็รีบจ่ายรีบจากไป ชั่วพริบตาขอบบริเวณก็แทบร้างไม่เหลือผู้คน มีเพียงคนสัญจรต่างถิ่นเฝ้าถามเจ้าของร้านอย่างแปลกใจ

“พี่ชาย ภูเขาสูงนั้นมีปัญหาใดหรือ หรือว่าจะมีโจรป่า” หากใช้พวกตนก็จะได้รางวัลตัวไว้

“ไม่มี! ไม่มี! ไม่มีทั้งสิ้น ไม่มีมนุษย์แม้สักคนด้วยซ้ำ!” เจ้าของแผงตอบเสียงสูงอย่างหวาดผวา ทำให้คนฟังยิ่งเลิ่กิ้วขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

“ภูเขาสูงนั้นมีชื่อว่าป่าไผ่ผีสิง! หากท่านยังคงรักชีวิตก็อย่าได้เฉียดกรายเข้าใกล้ที่นั่นเป็นอันขาด! เคยมีคนไม่กลัวตายขึ้นไปเก็บของป่าหลงทางอยู่หลายวันเกือบเอาชีวิตไปทิ้ง ถึงกลับมาได้ก็กลายเป็นคนเสียสติ ผมเผ้ากลายเป็นสีขาวโพลน แหกปากร้องโวยวายว่าโดนผีหลอก!”

เล่าจบเจ้าของแผงก็หอบหายใจแรง ยกมือลูบอกปโลบใจตนเองอย่างหวาดหวั่น ก็ม่น้ำก็มตาเกือบถั่วยซาม พับร้านเก็บข้าวของกลับบ้านปากพลางร้องว่า “ไม่ขายแล้ว ไม่ขายแล้ว วันนี้ฤกษ์ไม่ดี”

คนต่างถิ่นจึงหันไปมองทางภูเขาอีกครั้งอย่างกังขา ทว่าฐานะของตนก็ไม่มีเงินจำเป็นต้องผ่านทางนั้น และไม่มีความคิดจะลองทำพิสูจน์ จึงแค่เดินกลับไปสมทบกับพวกพ้องของตนก่อนออกเดินทางต่อ

เจ้าของแผงน้ำเต้าหู้กล่าวไม่ผิด

บนภูเขาสูงนั้นไม่มี ‘มนุษย์’ อาศัยอยู่สักคน

หากคนธรรมดาเดินหลงเข้ามาคงจะพบเพียงป่าไผ่ มองไปทางใดก็เห็นแต่ทิวไผ่สุดลูกหูลูกตา ถ้าไผ่ปล้องใหญ่สูงชะลูดเสียดฟ้า ยืนเบียดต้นกันอย่างหนาแน่น ยามลมพัดผ่านจะเกิดเสียงใบไม้เสียดสี ฟังคล้ายกับเสียงกรีดร้องโหยไห้ของหญิงสาว

พูดไปคงไม่มีใครเชื่อว่า กลางป่าไผ่แห่งนี้จะมีเรือนไม้หลังใหญ่ตั้งอยู่ นั่นเป็นเพราะไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็น

ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ ปีศาจ หรือกระทั่งเทพเซียนทั่วไป ถ้าหากไม่รู้วิธีคลายอาคมก็ไม่อาจมองทะลุผ่านอาคมบังตา ยิ่งไม่สามารถก้าวผ่านเข้าไปได้

เรือนกลางป่าไฟถูกสร้างขึ้นอย่างเรียบง่ายไม่หรูหรา ทว่ากว้างขวางร่มรื่น น่าเสียดายยามนี้ฝั่งหนึ่งของเรือนไม้กลับเปื้อนคราบเขม่าควันไฟไปครึ่งแถบ คานบางส่วนถึงกับทรุดพังลงมา ซากไหม้เกลื่อนพื้นดำเป็นต่อตะโก

“เป็นเพราะเจ้า!”

“เป็นเพราะเจ้านั่นแหละ!”

“อย่ามาโทษข้า เป็นเพราะเจ้าต่างหาก!”

เด็กหนุ่มสามคนกำลังช่วยกันก้มเก็บกวาดซากปรักหักพังบนพื้น ทว่าฝุ่นปรองดองได้ไม่ถึงครึ่งชั่วยามก็ตั้งท่าจะทะเลาะกันอีกครั้ง

“เป็นเพราะเจ้าพ่นน้ำลายใส่หน้าข้าก่อน!” เด็กหนุ่มอายุราวสิบแปดปี ตะเบ็งเสียงแข็งกร้าว ผิวของเขาคล้ำเล็กน้อยคล้ายสีสนิมจาง นัยน์ตาสีเทาราวเหล็กกล้า ยามนี้เหมือนมีลูกไฟไหม้กระหน่ำอยู่ด้านใน หนุ่มน้อยผู้นี้มีนามว่า หย่งหยวน

“แล้วใครใช้ให้เจ้าโผล่เข้ามาออกตัว! ไม่ถืบกระเด็นก็ถือว่าข้าปรานีมากแล้ว!” เด็กน้อยอีกคนเซิดหน้าตอบโต้อย่างถือตัว ผิวกายของเขาขาวละเอียดยดงาม อดทน อดทน ตัดกับเส้นผมสีดำขลับและนัยน์ตาสีน้ำเงินเข้มราวท้องทะเลลึก รูปร่างหน้าตาอ่อนเยาว์ราวอายุสิบสี่ แต่กลับไม่มีทีท่าเคารพอีกฝ่ายตามอาวุโสเลยแม้แต่น้อย เพราะถ้านับตามจริงแล้วเขาเป็นฝ่ายที่อายุมากกว่าด้วยซ้ำ! นามของเขาคือ เลิ่นเฮยจู

หย่งหยวนแค้นเสียงหมั่นไส้ท่าทางเย่อหยิ่งของเลิ่นเฮยจูเต็มทน “เหอะ! ทำอย่างกับข้าอยากตะแคงเนื้อต้องตัวเจ้านักละ! ถ้าเจ้ากระต่ายไปเหมียนไม้อื่นล่ะก็กลัวลึกลับ ข้าก็ไม่มีทางสลัมไปอย่างนั้นหรอก!”

ประโยคนั้นกลับตีวัฏจักรทบคราด ทำให้ผู้ที่ถูกพาดพิงโกรธจนทางซี้

“เจ้าบังอาจเรียกใครว่ากระต่าย!?” ไปเหมียนแปดเสียงอย่างเกรี้ยวกราด ขัดกับใบหน้าที่งดงามหยาดเยิ้มยิ่งกว่าอัสตรี ยามปกติมันนัยน์ตาหงส์

จะฉายแววเข้ายวนอยู่เป็นนิจ ริมฝีปากแดงสดราวแต่้มชาติ รูปร่างบอบบาง น่าทะนุถนอม ทั้งหมดนี้เป็นลักษณะตามธรรมชาติของปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง ไปเหมือนนกก็เช่นกัน

แต่ภายใต้ความงามลุ่มเมืองนั้นกลับมีปมด้อยที่น่าอับอายซ่อนอยู่ ครั้นโดนคู่กัดตอกย้ำ อารามโกรธจัดทำให้ปีศาจจิ้งจอกเผยร่างแท้จริง...นั่น ย่อมหนีไม่พ้นการเปิดเผยปมด้อยของตนเองด้วย

“เจ้าอย่าอยู่เลย! ไ้อักระบีขึ้นสนิม!” สายลมแรงก่อตัวขึ้นอย่างไม่เป็นขลุ่ย บันท้ายองนามปรากฏทางสี่ขานุ่มพวงใหญ่หลายพวงโบกสะบัด แต่หากลองนับดูก็จะพบว่า...หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด...ยังคงขาดอยู่อีกสองหาง เพราะสองในเก้าหางกลับงอกขึ้นผิดที่ผิดทาง ดันไปงอกอยู่ เอ่อ บนศีรษะ นับเป็นความพิการโดยกำเนิดที่น่าอับอายอย่างหาที่เปรียบไม่ได้

“อยากจะสู้กันอีกตั้งใช่ไหม? ได้!” เมื่อถูกเรียกว่ากระบี่ขึ้นสนิม หย่งหยวนเองก็ไม่คิดจะอดทน ผิวสีสนิมจางของเขาเกิดจากสีแดงของโลหิตต่างหาก! กระบี่ที่เขาถือกำเนิดมีนามว่า ‘อันเหยียน’¹ เป็นถึงกระบี่เลื่องชื่อที่ดื่มเลือดศัตรูมาแล้วไม่รู้กี่หมื่นศึก จะยอมปล่อยให้เจ้ากระต่ายไปเหมือนมาดามินได้อย่างไร!

เงากระบี่อาบเปลวไฟสีดำปรากฏขึ้นเหนือศีรษะของหย่งหยวน ทว่าลมแรงที่พัดโหมเข้าใส่ทำให้เขาพลัดท่า เซลล์ไปชนเส้นเสยจูที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“อย่าบังอาจมาโดนตัวข้า!” เส้นเสยจูตวาดเสียงดังพร้อมพ่นไข่มุกเม็ดเล็กออกมาจากปากพรวดใหญ่

“อ้อ เจ้าอย่าเล่นน้ำลาย สกปรก!” หย่งหยวนกระโดดหนี

“เสื้อผ้าที่เจ้าใส่ ข้าวที่เจ้ากิน ล้วนแลกซื้อมาด้วยไข่มุกของเสยจูทั้งนั้น ยังไม่รู้จักสำนึกบุญคุณ!” ไปเหมือนถือโอกาสใช้วจาตึงเส้นเสยจูเข้ามาเป็นพวก

¹ หมายถึง เปลวไฟอันมืดมิด

จากนั้นเหตุการณ์ซุลมุนจึงเกิดขึ้นซ้ำรอยเดิมอีกครั้ง ยิ่งลมพัดแรง
เปลวไฟสีดาก็ยิ่งไหม้กระหน่ำ ไข่มุกเม็ดเล็กติดไฟ กระเด็นกระดอนไปทั่ว

“พวกเจ้าทำอะไรกัน!? คิดจะเผาเรือนทั้งหลังให้วอดวายหรืออย่างไร!”
หญิงวัยกลางคนรูปร่างท้วมนางหนึ่งอุทานเสียงหลง รีบวิ่งเข้ามาห้ามตีก
ยามที่เด็กทั้งสามอดออดอ้อนขอเติมข้าวเพิ่มอีกหนึ่งชาม มักเรียกนางเสียงอ่อน
เสียงหวานว่า ป้าหยี่ ยามนี้กลับไม่มีผู้ใดสนใจฟังนางเลยสักนิด

“ท่านอาจารย์เงินสั่งให้พวกเจ้าเก็บกวาดเรือนแทนการลงโทษ แต่
พวกเจ้ากลับมาทะเลาะกันอีกอย่างนี้ ใช้ได้ที่ไหน!” ป้าหยี่พยายามแยก
สามฝ่ายออกจากกัน แต่เหตุการณ์วุ่นวายเกินการควบคุม ทั้งสามยังคง
เขม่นจ้องตา แผลงสีสังหารอย่างไม่มีใครยอมใคร

จนกระทั่งเสียงเรียบนุ่มดังขึ้นจากชานเรือน

“อาจารย์สั่งสอนอะไรพวกเจ้าก็ไม่เชื่อฟังแล้วหรือ”

สิ้นเสียงนั้นทั้งสามพลันหยุดชะงัก ลมแรงหยุดพัด เปลวไฟมอดดับ
ไข่มุกไหม้กระเด็นกระดอน กลิ้งหลุนๆ ไปหยุดอยู่ข้างเท้าผู้มาใหม่

บุรุษผู้นั้นรูปร่างสูงโปร่ง สวมชุดผ้าฝ้ายสีขาวเรียบง่าย ผมยาว
ถึงเอวรวบไว้หลวมๆ ด้วยแถบผ้าอย่างไม่ประณีต บนร่างไร้เครื่องประดับ
ตกแต่ง หากเป็นผู้เฒ่าแก่เช่นนี้คงสุดแสนจิตคิดไม่ต่างจากชุดไว้ทุกข์
แต่กลิ่นอายสะอาดบริสุทธิ์เฉพาะตัวกลับทำให้ร่างนั้นแลดูสูงส่งราวกับ
เทพเซียน

“อาจารย์!” สามเสียงประสานกันอย่างพร้อมเพรียง รีบเรียงแถว
หน้ากระดานหวังยืนยันหลักฐานด้วยเกรงกลัวความผิด ทว่าปิดอย่างไร
ก็ปิดคว้นไฟไม่มีด

“พวกเจ้าเก็บกวาดไปถึงไหนแล้ว” อาจารย์เงินหรือก็คือเงินจิ้นเหิง
เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่กลับไม่ได้รับคำตอบใดๆ

เด็กทั้งสามก้มหน้า ไม่กล้าสบตา ไม่กล้าเอ่ยตอบแม้ครึ่งคำ

การเก็บกวาดซ่อมแซมเรือนคงจะเสร็จสิ้นโดยง่ายหากใช้วิชาอาคม
หรือพลังของปีศาจ ทว่าอาจารย์สั่งให้พวกเขาใช้สองมือของตนเก็บกวาด
หน้าซ้ำพวกเขายังทะเลาะกันอีก งานจึงไม่คืบหน้า

เงินเงินเหิงถอนหายใจ

โดยพื้นฐานแล้วเขามักสอนลูกศิษย์ไม่ให้ใช้พลังพร่ำเพรื่อ ยิ่งห้ามไม่ให้ใช้พลังสร้างความเดือดร้อน ทำลายทรัพย์สินหรือทำร้ายผู้อื่น ครั้งนี้เขาจึงยืนยันเจตนาเดิมอย่างเคร่งครัด ไม่อนุญาตให้ใช้วิชาอาคม หรือพลังวิเศษใดๆ ในการซ่อมแซมเรือนอย่างเด็ดขาด เพราะต้องการให้เหล่าปีศาจน้อยได้รับบทเรียน และเรียนรู้ถึงคำที่ว่า ‘การทำลายนั้น ง่ายตาย การสร้างใหม่นั้นยากยิ่งกว่า’

“ถ้าอย่างนั้นจนกว่าจะซ่อมแซมเรือนเสร็จ พวกเราจะต้องจัดสรร ห้องนอนกันเสียใหม่” เงินเงินเหิงกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย เพิกเฉย ต่อเสียงโอดครวญที่ดังแว่วมาอย่างคับข้องใจ

เรือนป่าไผ่มีสมาชิกทั้งหมดแปดชีวิต เดิมจึงมีห้องส่วนตัวแปดห้อง ทว่าตอนนี้กลับมอดไหม้วอดวายไปถึงสาม คือห้องของเส้นเฮยจู จางมู่ และวินยี่ เขาใช้เวลาครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนกล่าวต่อ

“เฮยจูให้อยู่กับอาเฟิง จางมู่ให้อยู่กับเหมียนเออร์ ส่วนเสี่ยวยี่ให้อยู่กับป้าหยี่ ตกกลางคืนก็แล้วกัน”

เพราะผู้ที่เส้นเฮยจูยอมให้แตะต้องตัวได้มีเพียงอาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ หยางเชินเฟิงเท่านั้น ส่วนวินยี่เป็นเด็กผู้หญิงย่อมต้องพักกับป้าหยี่ การจัดห้องของสองคู่นี้จึงถือเป็นเอกฉันท์ เหลือก็แต่ไปเหมียนที่โวยวายลั่น

“ข้าไม่อยู่กับจางมู่ชะอร้ออาจารย์!” เจ้าจิ้งจอกเก็บหางเรียบร้อย ได้ครู่เดียวก็เริ่มแผลงฤทธิ์อีกครั้ง สายตาพลันเลื้อยไปเห็นเงามืดที่ยืนเงียบ อยู่ด้านหลังอาจารย์ราวกับวิญญูตามรังควาน ไม่รู้ว่ามายืนอยู่ตรงนั้น นานเท่าใดแล้ว ไม่เป็นที่สังเกตเลยสักนิด ใบหน้าซีดเซียวไร้สีเลือดของ จางมู่ ทำให้ไปเหมียนพบเห็นคราใดเป็นต้องสะดุ้งเสือกทุกครา

“ที่เหลือก็มีแค่ห้องของข้า หรือเจ้าจะบอกให้จางมู่ไปนอนร่วมห้อง กับอาจารย์เล่า” หย่งหยวนพุดขึ้นอย่างผู้ที่ถือไฟเหนือกว่า เพราะจางมู่ถือ กำเนิดมาจากไม้ ไม่อาจอยู่ร่วมห้องกับเขาซึ่งเป็นกระบี่ธาตุไฟได้อยู่แล้ว

หย่งหยวนยิ่งได้ทีชี้แพะไล่ “เจ้าขัดข้องอันใดไหนลองบอกเหตุผล มาสิ”

ไปเหมือนนักดริมผีปากแดงของตนอย่างชัดใจ สุดท้ายก็ได้แต่ยอม
จำนนทำตามคำสั่งของอาจารย์อย่างไม่บิตพลี เพราะจะให้พูดออกไปได้
อย่างไรว่า เขาเป็นถึงปีศาจจึงจอกเก้าหาง...แต่กลับกลัวผี!

ก็ใครใช้ให้จางมู่เป็นปีศาจโง่ศพกันเล่า!

“แล้วนี่เสียวัยหายไปไหน มีใครเห็นนางบ้าง” ป้าหยี่กวาดตามอง
ซ้ายขวา ก่อนจะถามถึงอวี่นี่ยี่ที่จะมาพักอาศัยร่วมห้องกับตน

“นางไม่ได้อยู่ในครัวหรือ” เส้นสายจูถาม

“ไม่นี่ ข้าเพิ่งออกมาจากในครัว” ป้าหยี่เริ่มนึกเป็นห่วง

ผู้อื่นกลับไม่เป็นกังวลมากนัก เพราะถึงเสียวัยจะเป็นเด็กหญิงรูปร่าง
ราวอายุสิบสี่ แต่ตราบไตที่อยู่ในเขตอาคมก็ไม่มีใครสามารถทำร้ายนางได้
นอกเสียจากว่านางจะเปลือยบินหลงออกไปข้างนอก

“เสียวัย เจ้ามาทำอะไรอยู่แถวนี้” หยางเซินเพิ่งร้องถามอย่างแปลกใจ เขา
เพิ่งกลับมาจากการจับจ่ายซื้อเสบียงและของใช้ บังเอิญเห็นเด็กหญิงเดินเลาะ
ริมน้ำตามลำพัง

โดยมากแล้วหน้าที่จับจ่ายซื้อของมักตกเป็นของศิษย์พี่ใหญ่อย่างเขา
เหตุผลหนึ่งเพราะเขาสามารถบังคับสายน้ำ หอบเรือให้ลอยทวนน้ำขึ้นเขา
มาได้ ทั้งประหยัดเร็วแรงและเวลาในการขนย้ายสิ่งของ อีกเหตุผลสำคัญ
เป็นเพราะบนตัวเขาไม่มีกลิ่นอายปีศาจ จึงไม่ต้องกังวลว่าจะพบเจอนักพรต
ปรานปีศาจร้อนวิชาเข้าที่ไหน

“ข้าได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” อวี่นี่ยี่ตอบพลางสอดสายสายตารอบตัว
พยายามเงี่ยหูฟังเสียงรอบด้าน

“เสียงเด็กร้องไห้? บนภูเขาเช่นนี้จะมีเด็กได้อย่างไร” หยางเซินเพิ่ง
แปลกใจ อย่างว่าแต่มนุษย์ไม่กล้าย่างกรายเข้ามาในภูเขาป่าไฟ ต่อให้เป็น
ภูตผีปีศาจทั่วไปก็ไม่มีทางก้าวข้ามผ่านเขตอาคมเข้ามาได้

หยางเซินเพิ่งลองฟังเสียงรอบกายอย่างตั้งใจ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียง
แปลกปลอมใดๆ มีเพียงลมพัดเสียงใบไม้หวีดไหว บางคราอาจฟังคล้าย
เสียงร้องไห้

“เจ้ากลับเรือนพร้อมข้าเถิด ระวังอย่าเผลอบินข้ามแม่น้ำไป ถ้าข้ามพ้นฝั่งโน้นก็จะหลุดออกนอกเขตอาคมแล้ว”

สุดท้ายเด็กหญิงจึงยอมพยักหน้า ช่วยศิษย์พี่ใหญ่หอบหิ้วข้าวของมากมายกลับเรือนแต่โดยดี

นับตั้งแต่คืนนี้ไปจนกว่าเรือนจะซ่อมแซมเสร็จ เส้นสายจะมาพักอยู่ที่ห้องของเขา

หลังได้รับคำสั่งนั้นจากอาจารย์ ในใจหยางเฉินเฟิงก็ปรากฏความกังวลขึ้นหลายส่วน เพราะเขาทราบดีถึงเหตุผลที่อีกฝ่ายไม่ยินยอมให้ผู้ใดแตะต้องตัว ถึงแม้อาจารย์และศิษย์พี่ใหญ่อย่างเขาจะจัดเป็นช้อยกเว้น แต่นั่นก็เป็นเพียงการสัมผัสผิวเผินในเวลาสั้นๆ เช่น ตะเบา แชน หรืออย่างมากที่สุดก็ลูบศีรษะ หาใช่การนอนร่วมเตียงเดียวกันตลอดทั้งคืน

เมื่อเด็กชายหน้าตาอ่อนเยาว์ผิวขาวนวลดูจุ่มุกเดินเข้ามาหยุดยืนหน้าประตู หยางเฉินเฟิงจึงรู้สึกวางตัวไม่ถูกอยู่บ้างเล็กน้อย

“พี่ใหญ่” เสียงเล็กสูงแบบเด็กหนุ่มที่ยังโตไม่เต็มวัยเรียกขานโดยทั่วไปสำนักศึกษามักนับอาวุโสตามลำดับศิษย์พี่ศิษย์น้องอย่างเคร่งครัด ทว่าเหล่าปีศาจน้อยล้วนไม่คุ้นเคยกับระเบียบกฎเกณฑ์ ต่างฝ่ายจึงต่างเรียกขานกันด้วยชื่อตัวอย่างไร้ความยำเกรง เว้นแต่ตัวเขาที่ติดตามอาจารย์มานานที่สุด บรรดาศิษย์น้องจึงเรียกอย่างแฝงความเคารพว่าพี่ใหญ่

“เจ้านอนบนเตียงเถิด ข้านอนบนพื้นได้” ครุ่นคิดอยู่นานหยางเฉินเฟิงจึงเสนอทางเลือกขึ้นมา นั่นเป็นทางเลือกที่ดีต่อตัวเขาเองด้วย

“พี่ใหญ่นอนบนเตียงเถิด” เสียงเล็กตอบเบาๆ ต่อหน้าผู้อื่นเส้นสายจุ่มักใช้ความเย่อหยิ่งเป็นเกราะกำบังกาย มีเพียงต่อหน้าอาจารย์และศิษย์พี่ใหญ่อย่างเขาเท่านั้นที่จะกลายเป็นเด็กสงบเสถียรมานอนนอนง่าย

“ข้าจะให้เจ้านอนบนพื้นได้อย่างไร” หยางเฉินเฟิงกำลังจะเอ่ยปากค้านเสียงแผ่วเบายิ่งกว่าเดิมกลับกล่าวต่อเสียงก่อน

“ข้านอนกับพี่ได้”

สิ้นเสียงนั้น ถ้อยคำของหยางเฉินเฟิงจึงค้างอยู่ในลำคอ ปากขยับ

เล็กน้อยกลับกลายเป็นอีกอักขระยิ่ง สุดท้ายบทสนทนาที่ขาดตอนจึงจบลงด้วยข้อสรุปนี้

ขณะห้องหนึ่งเพิ่งได้ข้อสรุป ห้องของป้าหยี่และเสี่ยวยี่สองสตรีก็หลับไหลไปนานแล้ว คำคืนมีดมีดเสียบงัน เหลือแต่เจ้าจิ้งจอกที่พยายามถ่วงเวลากว่า จะยอมก้าวเข้าไปในห้องนอนก็ผ่านเลยไปครึ่งก่อนคืน

ทันทีที่เหยียบย่างข้ามธรณีประตู ไปเหมียนก็รู้สึกว่ตนเองคิดผิดมหันต์! รู้แบบนี้เขาน่าจะรีบเข้านอนแต่หัววัน หลับไปแต่เนิ่นๆ ก็จะได้ไม่ต้องรับรู้เรื่องราวใดๆ

แต่โลกนี้ไม่มียาแก้ความเสียใจภายหลัง ไปเหมียนจึงได้แต่ยืนกอดตนเองอย่างอกสั่นขวัญแขวน ตัวสั่นกึกๆ อากาศในห้องคล้ายหนาวเย็นกว่าด้านนอกราวอยู่กันคนละฤดู แสงตะเกียงบนโต๊ะรูปไห บรรายากศเจียบเชียบวังเวงเกินบรรยาย ครั้นเหลือบไปเห็นใบหน้าซีดซีขาวราวกับไรชีวิตของจางมู่ที่นั่งอยู่บนเตียง ไปเหมียนก็ต้องจิกเล็บเก็บเสียงกรีดร้องของตนเองอย่างสุดความสามารถ

ฝายนั่นกลับคล้ายไม่ได้สนใจการมาของเขา สายตาลือลลวยยังคงทอดมองไปทางแจกันดอกไม้ ริมฝีปากซีดขาวขยับพึมพำอะไรบางอย่าง

“จะ...เจ้าพึมพำอะไร” แม้จะรู้ว่าไม่ควรถาม ทว่าสิ่งที่ทำกับสิ่งที่ควรทำมักสวนทางกันอยู่เสมอ

“ข้ากำลังคุยกับฮวาเออร์” เสียงแผ่วเบาคล้ายพูดคล้ายไม่ได้พูดตอบอย่างเนิบช้า ไม่ได้สังเกตเลยว่าใบหน้างดงามเยาวนกำลังแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว ปากสีแดงสดอ้าค้าง ดวงตาหงส์เบิกกว้างแทบถลนออกจากเบ้า!

ฮะ...ฮวาเออร์ คือใคร!?

ไปเหมียนไม่คิดถามและไม่กล้าถามอันใดต่อไปอีกแล้ว

“นางได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” เสียงเบาหวิวของจางมู่ยังคงพึมพำ

ผู้ที่อยากร้องไห้คือเขาต่างหาก! ปีศาจจิ้งจอกไร้ร่องอยู่ในใจ

สักพักสายตาก็จดจ้องอยู่บนแจกันดอกไม้กลับค่อยๆ เคลื่อนคล้อยไปทางประตู ใกล้กับทิศที่เขา กำลังยืนอยู่...สัญญาตมณบอกว่าดวงตา

เลื่อนลอยคู่นั้นไม่ได้กำลังมองเขาแน่! คิดได้ดังนั้นไปเหมียนจึงตัดสินใจ
กัดฟันพุ่งตัวเข้าไป สวนทางกับประตู กระโดดข้ามเงามืดของจางมู่เข้าไป
ซดตัวเป็นก้อนกลมอยู่ด้านในเตียง

“นางไปแล้ว...”

ไปได้ก็ดีแล้ว! ฮือออ

ไปเหมียนคว้าผ้าห่มชิ้นมาคลุมโปง พยายามไม่สนใจไอ้โลงศพ
พูดได้อีก ปิดตาไม่มอง ปิดหูไม่ฟัง ปิดปากไม่ถาม ตั้งปณิธานว่าพรุ่งนี้
เขาจะตั้งใจเก็บกวาดซ่อมแซมเรือนให้เสร็จเรียบร้อยโดยเร็วที่สุด!

กิจวัตรประจำวันในเรือนป่าไผ่ยังคงดำเนินไปตามปกติ รุ่งสางฝึกกำลัง
ร่างกาย คล้อยสายศึกษาตำราคัดหนังสือ ตกบ่ายผลิตเวรทำงานจิปาละ
ปิดกวาดเช็ดถู หอบน้ำผ้าพื้น ปลูกผักทำสวน เข้าป่าเก็บเห็ดเก็บหน่อไม้
แน่นอนว่าห้ามใช้พลังวิเศษรุนแรง

เงินจิ้นเหิงตั้งใจถ่ายทอดวิชาความรู้ที่เคยได้ร่ำเรียนมา ถึงแม้บรรดา
ลูกศิษย์ของเขาจะเป็นปีศาจน้อย แต่ก็เชื่อว่าบนโลกนี้จะไม่เคยมีปีศาจสำเร็จ
เป็นเซียนมาก่อน

ต่อให้ไม่มีใจฝึกฝอยากเป็นเซียน การฝึกโคจรลมปราณก็ยังถือเป็น
เรื่องดี ทำให้รู้จักควบคุมพลังภายในของตนเอง เป็นการขัดเกลาร่างกาย
และจิตใจอย่างหนึ่ง

ศึกษาตำราก็สำคัญ ยิ่งอ่านมาก ยิ่งรับรู้มาก ก็ยิ่งเข้าใจมาก เปิด
กว้างความคิดจิตใจ นอกจากคัมภีร์ธรรมะหรือปรัชญาคำสอน เขายัง
สนับสนุนให้อ่านกลอน กวี หรือแม้แต่นิทานชาวบ้าน ด้วยหวังว่าเหล่า
ปีศาจน้อยจะได้เรียนรู้การใช้ชีวิตของมนุษย์มากขึ้น

“โอ้ย ข้าหิวจนกินม้าได้ทั้งตัวแล้ว” เมื่อแสงตะวันส่องตรงศีรษะ
หย่องหยวนก็ร่ำร้องโอดครวญ หอบร่างมานั่งหน้าโต๊ะกินข้าว สำหรับเขา
แล้วการท่องตำรายังเหนื่อยหนักหนายิ่งกว่าการวิ่งขึ้นลงเขาสามรอบเสียอีก

“เนื่อ...ข้าได้กลิ่นเนื่อ...” ไปเหมียนทั้งหิวทั้งนอนไม่พอจนขอบตา
ดำคล้ำ กล่าวพึมพำเดินสะโหลสะเหลตามมา

“จะมีเนื้อได้อย่างไร พวกเจ้าฝนกลางวันแล้ว” บ้าหยา่สายหน้า
พลางจัดวางอาหารลงบนโต๊ะ อวินี่เองก็ช่วยตักข้าวใส่สาม ทว่ากับข้าว
เบื้องหน้าล้วนเป็นอาหารจำพวกผัก ถั่ว เห็ด หน่อไม้ ไหนเลยจะมีเนื้อได้
เพราะเรือนป่าไผ่แห่งนี้มีแต่อาหารมังสวิรัต เทศกาลนานปีจึงจะมีเนื้อไก่
เนื้อปลาพอให้เจ้าพวกนี้หายอยากบ้าง

“แต่ข้าได้กลิ่นเนื้อจริง ๆ นะ” ไปเหมียนยังคงยืนยันคำเดิมอย่าง
หนักแน่น แง่หน้าขึ้นสุดจุมูกฟุดพิดหาแหล่งที่มาของกลิ่นอีกครั้ง ไม่เชื่อว่า
ตนเองจะดมผิดพลาด เพราะจุมูกสุนัขจิ้งจอกของเขา รับกลิ่นได้ดียิ่งกว่าใคร

“กลิ่นหอม...หอมมาก...หอมคล้าย...กลิ่นมนุษย์...!” ปีศาจจิ้งจอก
อุทานอย่างตกใจในคำพูดของตนเอง

“บนภูเขาป่าไผ่นี้จะมีมนุษย์ได้อย่างไร เจ้าคงหิวจนตาลายไปแล้ว”
เส้นสายจูบรายตามองอีกฝ่ายอย่างดูแคลน

“มนุษย์?” หยางเซินเฟิงกลับพึมพำ ทวนนึกถึงเรื่องเมื่อวาน

“เมื่อวานข้าได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” อวินี่ได้โอกาสกล่าวสิ่งที่ค้างคา
อยู่ในใจ

ไปเหมียนเองก็พลันนึกถึงเรื่องที่ไม่อยากนึกถึง เสียงเย็นเยียบ
เบาหวิวของจางมู่ยังคงติดอยู่ในหู “นางได้ยินเสียงเด็กร้องไห้” ขนจึงจอก
ลุกชู่ขณะเหลือบมองร่างซิดเซียวที่นั่งเจียบเป็นเงามืดราวกับไม่มีตัวตน
ก่อนตัดสินใจเป็นฝ่ายบอกเล่าออกมาเอง

ไปเหมียนเล่าจบ รอบโต๊ะจึงยิ่งเต็มไปด้วยความกังขา แม้ไม่ยาก
เชื่อว่าจะมีมนุษย์ผู้ใดข้ามเขตอาคมเข้ามาได้ แต่ข้อมูลหลายอย่างกลับ
โยงไปทางเดียวกัน ยิ่งสงสัยก็ยิ่งไม่สบายใจ หยางเซินเฟิงจึงเสนอให้ทุกคน
ช่วยกันลองค้นหาดูสักรอบหนึ่ง แต่ถึงอย่างไรก็ต้องแจ้งให้อาจารย์ทราบก่อน

“พวกเจ้าจะลองค้นหาที่ย่อมได้ ระวังอย่าออกนอกเขตอาคมก็พอ”

หลังได้รับอนุญาต พวกเขาจึงพากันออกค้นหารอบบริเวณป่าไผ่ โดย
กำชับให้ทุกคนระวังตัวและห้ามข้ามออกนอกเขตอาคม หากพบเห็นสิ่งใด
น่าสงสัยให้รีบกลับมาส่งข่าวที่เรือน อย่าได้ทำอะไรวู่วามโดยพลการเด็ดขาด

ตอนที่

2

การทนายปริศนา

IWS17 เหล่าปีศาจน้อยมักก่อเรื่องยุ่งให้ปวดหัวได้ไม่เว้นวัน เรือนป่าไฟจึงมักเต็มไปด้วยเสียงโหวกเหวกวุ่นวาย คึกคักครื้นเครง มาตอนนี้บรรดาลูกศิษย์พากันออกไปข้างนอกจนหมด บรรยากาศพลันกลับคืนสู่ความเงียบสงบ หรืออาจเรียกได้ว่าเงียบเหงา...

ตำราในมือถูกเปิดค้างไว้ที่หน้าเดิมเนิ่นนาน สายตาของผู้ถือกลับเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ป่าไฟกว้างใหญ่ ลำไฟสูงเสียดฟ้า กลับดูว้าเหว่แว้งว้าง ลมพัดแว่วเสียงใบไม้สั่นไหว พัดพาความทรงจำให้หวนย้อนกลับมา

เงินจันเหิงหวนนึกถึงตอนที่เขาย้อนกลับมายังสถานที่แห่งนี้ ป่าไฟรกร้าง เหลือเพียงซากกระท่อมเก่าผุพัง

แต่ในอดีตเนิ่นนานมาแล้ว ณ กระท่อมเล็กหลังนั้น ณ ช่วงเวลาหนึ่ง เขาเคยพักพิงอยู่ร่วมกับใครบางคน...

หลับตาลงชั่วคราว ความทรงจำยิ่งพรุ้งพรู

นานแล้วที่เขารอคอย นานแล้วที่เขาเฝ้าตามหา นานแล้วที่เขาฝังกลบความทรงจำเอาไว้ นานแล้วที่ไม่ได้ไปเยี่ยมเยือน...

ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง กะพริบตาไล่น้ำออกข้างๆ เงินจันเหิงปิดตำราวางลงบนโต๊ะ ขยับลุกออกจากเรือน ก้าวเดินลึกเข้าไปในป่าไฟ ทิศทางที่แสนคุ้นเคย เคยมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แม้หลับตาเดินก็ยังคงจำได้

พื้นราบบนภูเขาใกล้น้ำตก บริเวณนั้นปกคลุมด้วยม่านอาคมเจือจาง
สายหนึ่ง แตกต่างจากเขตอาคมรอบภูเขาที่ทางไว้อย่างแน่นอนหนาเพื่อระงับภัย
อาคมนี้ถูกสร้างขึ้นเพียงเพื่อต้องการคงความสงบให้แก่สถานที่

ภายในไม่ได้มีสิ่งของล้ำค่าใดๆ มีเพียงป้ายหินแผ่นหนึ่ง กับพื้นดิน
ที่เป็นสีสนิมเข้มกว่าบริเวณอื่น คล้ายสุสานเรียบง่าย

บนป้ายหินไร้ชื่อ ได้แผ่นดินไร้ร่าง

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ หัวใจของเขายิ่งเต้นแผ่วเบาลง แผ่วลงคล้ายจะ
หยุดนิ่ง

ขณะนั้นเอง สายลมวูบหนึ่งกลับหอบกลิ่นหอมบางอย่างลอยมา
คือสวยได้รูปพลันขมวดเข้าหากัน เพราะกลิ่นนั้นช่างหอมแปลกประหลาด...

คล้ายกับกลิ่น...มนุษย์!?

ใบหน้าของเงินจิ้นเหิงเคร่งเครียดขึ้นทันที เขารีบสาวเท้าเดินไป
ตามทิศทางของกลิ่น ปลายเสื้อคลุมปลิวพลั่ว ยิ่งมุ่งหน้าไปก็ยิ่งเข้าใกล้
เขตม่านอาคมมากขึ้นทุกขณะ และทันทีที่ก้าวผ่านเข้าไปด้านใน เขาก็ได้
กลิ่นหอมฟุ้งตลบอบอวลทั่วบริเวณ

ภาพเบื้องหน้าทำให้ดวงตาของเขาเบิกกว้าง แทบไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น
หัวใจเต้นแรงคล้ายจะกระเจียนทะยานออกมานอกอก

ทารกน้อยคนหนึ่ง...กำลังนอนหลับใหลอยู่หน้าป้ายหิน

ความหวังที่เคยดับมอดพลันโหมปะทุกลับขึ้นมามีอีกครั้ง เขาถลาเข้าไป
อุ้มทารกน้อยขึ้นมา กวาดตาเพ่งมองหาสิ่งที่เฝ้ารอมาโดยตลอด

มองแล้วมองเล่า กลับเห็นเพียงความว่างเปล่า...

เขากำลังคาดหวังอะไร

ยังคาดหวังว่าจะได้เห็น 'เงามังกร' อีกครั้งหรือ

เพียงกะพริบตาหนึ่งครั้งหยดน้ำใสก็ร่วงหล่นลงมา กระทบลงบน
แก้มของทารกน้อย เปลือกตาบางที่เคยปิดสนิทจึงค่อยๆ เปิดขึ้น แวตา
ใส่อันบริสุทธิ์จ้องมองมาทางเขา ปากเล็กๆ ขยับร้องเสียงอ้อแอ้

สติเริ่มหวนกลับคืนมา เงินจิ้นเหิงจึงกวาดตามองทารกน้อยใน
อ้อมแขนอีกครั้ง เมื่อครุ่นความผิดหวังเข้าบัดบังความคิด แต่ครั้นลอง

ทบทวนดูแล้วเขากลับรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้

เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะเห็นเพียง ‘ความว่างเปล่า’

ถ้าหากเป็นมนุษย์ก็ต้องเห็นเงามนุษย์ หากเป็นปีศาจก็ต้องเห็นเงาปีศาจ ต่อให้เป็นเซียนก็ต้องเห็นเงาเซียน แต่ไม่ว่าจะลองเพ่งมองอีกสักกี่ครั้ง สิ่งที่เขาเห็นกลับเป็นเพียงความโปร่งใสบริสุทธิ์ดูจนน้ำค้าง

กลิ่นหอมจากตัวทารกน้อยผู้นี้ยิ่งแปลก คล้ายมนุษย์ คล้ายไม่ใช่ หอมรุนแรงจนแยกแยะกลิ่นที่หลบซ่อนอยู่ไม่ออก

หากพิจารณาเพียงผิวเผินคงเข้าใจว่าเป็นมนุษย์ แต่ไม่ว่าจะครุ่นคิดทางใดก็ไม่อาจเชื่อได้ว่าเป็นเช่นนั้น อย่างไรก็ตามมนุษย์ธรรมดาจะก้าวข้ามผ่านอาคมสองชั้นเข้ามาถึงที่นี่ได้อย่างไร

“อา อา” ทารกน้อยต้งปอยผมของเขาเล่น หัวเราะเอิ๊กอ๊ากอย่างไร้เดียงสา

“อา อา” ลักพักนิ้วกลมป้อมกลับคลายออก สองแขนอวบอ้วนยกขึ้นโบกไปมาบนอากาศ รวากับต้องการไขว่คว้าอะไรบางอย่าง

“หืม” ด้วยความสงสัยเงินจิ้นเหิงจึงโน้มใบหน้าลงไปที่ใกล้ปลายนิ้วน้อยๆ พลันเอื้อมมาปิดแปะบนลงบนแก้มของเขา ตอนนั้นเองเขาถึงได้รู้ตัวว่าใบหน้าของตนประอะเบื่อน้ำตา

ปากแดงๆ แก้มยุ้ยๆ คลี่รอยยิ้มน่ารักน่าเอ็นดู พลอยทำให้หัวใจที่อ้างว้างของเขาอดยืมตามด้วยไม่ได้

ความผูกพันสายหนึ่งได้ถักทอขึ้นในใจ

ถึงแม้ตัวตนของทารกน้อยจะเต็มไปด้วยปริศนา แต่การปรากฏตัวขึ้น ณ สถานที่แห่งนี้ย่อมต้องมีความหมายอะไรบางอย่าง

เงินจิ้นเหิงกระชับร่างนุ่มนิ่มหอมกรุ่นเข้ามาแนบอก ตัดสินใจอุ้มพาทารกน้อยกลับไปด้วยกัน

หลังจากวันนั้น เรือนป่าไผ่จึงมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน

เขาตั้งชื่อให้ทารกน้อยผู้นี้ว่า ‘จุนเปา’¹

¹ หมายถึง สมบัติล้ำค่าอันบริสุทธิ์

ทารกน้อยนั่งอยู่บนโต๊ะรายล้อมด้วยผู้คนแปลกหน้า ดวงตากลมโตกวาดมองรอบตัวอย่างสนใจใคร่รู้ ลักพาก็เริ่มขยับคลานเตาะเตาะ ทว่าคลานไปได้เพียงสองก้าวกลับสะดุดล้มหัวทิ่มคะมำ ทำเอาบรรดาผู้เฝ้ามองสุดลมหายใจเข้าดังเฮือก

ร่างกลมป้อมกลับไม่ได้แผดเสียงร้องให้จ้าอย่างทีกลัว ตั้งหลักลุกขึ้นได้ยังหัวเราะเอิ๊กอ้ออารมณ์ดี

เหล่าปีศาจน้อยไม่เคยเห็นเด็กทารกในระยะใกล้ชิดถึงเพียงนี้มาก่อน ล้วนพากันจับจ้องร่างกลมขาวราวกับสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ กระทั่งเส้นเชยจุที่รังเกียจการแตะเนื้อต้องตัวผู้อื่นยังบังเกิดความรู้สึกลึกลับๆ ในใจอยากลองใช้นิ้วจิ้มแก้มนุ่มนูนนั้นดูสักครั้ง

หน้าซำก่อกายของทารกน้อยก็ช่างหอมหวาน แม้มีม่านอาคมกั้นชั้นหนึ่งยังหอมขจรไกล ยามนี้ยังอยู่ใกล้ก็ยิ่งหอมรุนแรง ยิ่งได้กลิ่นก็ยิ่งเคลิบเคลิ้ม ยิ่งดมก็ยิ่งชวนให้น้ำลายไหล

“เหตุใดจึงหอมน่ากินขนาดนี้ ขอข้ากัดสักคำได้ไหม” ปีศาจจิ้งจอกอ้าปากกว้าง เผยเขี้ยวแหลมคมอย่างอดใจไม่อยู่ ตั้งทำโน้มลงไปชิมแก้มซาลาเปานุ่มๆ สักหนึ่งคำ

“หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะเจ้ากระต่าย!” หย่งหยวนที่ยืนอยู่ด้านข้างง้างมือตบศีรษะอีกฝ่ายดังบิ๊ง ทั้งยังเรียกขานชื่อต้องห้ามอย่างจริงจัง

“มันจะมากไปแล้วนะไอ้กระปี่ชั้นสนิม!” ไป่เหมียนลิมลั่นว่าเคยตั้งปณิธานอะไรเอาไว้ ยังไม่ทันซ่อมแซมเรือนเสร็จก็ริจะเปิดศึกขึ้นอีกครั้ง

สายตารอบโต๊ะได้แต่มองทั้งสองอย่างเอือมระอา บ่อยครั้งเข้าก็คร้านใส่ใจ แต่จะปล่อยให้สู้กันจนเรือนวอดวายก็ไม่ได้ ทว่ายังไม่ทันลงมือห้ามศึก เสียงโวยวายทะเลาะเบาะแว้งก็ทำให้เจ้าตัวน้อยกลางโต๊ะเบะปาก ดวงตากลมโตเริ่มมีหยดน้ำใสคลอออกมา

“อู อู อูแว่ อูแว่” เสียงร้องให้จ้าแผดดังลั่นสนั่นเรือน

“โอ้ เปาเออร์เด็กดี ไม่ร้องนะไม่ร้อง” ป้าหยี่รีบอุ้มทารกน้อยขึ้นซบบนบ่า โยกตัวไปมาพาลงตบหลังเบาๆ เพื่อปลอบขวัญ

“เป็นเพราะพวกเจ้าสองคนทะเลาะกันเสียงดัง ทำให้เปาเออร์ตกใจ”

เส้นเฮยจูฆมวดคิวกล่าวโทษตัวต้นเหตุทั้งสอง

แต่ขณะนั้นหย่งหยวนกับไปเหมียนกลับซงักค่าง กะพริบตาปริบ ๆ ด้วยสีหน้าเลอหลา พร้อมใจกันร้องออกมาว่า “เข้าไปทะเลาะกับเจ้านี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ทำเป็นละเลือนไปได้ ไม่อยากยอมรับผิดเสียมากกว่า” เส้นเฮยจูปรายตามองอย่างดูแคลน

“เอาเถิด ๆ ไม่ทะเลาะกันก็ดีแล้ว” หยางซินเฟิงกล่าวประนีประนอมทุกฝ่าย

หย่งหยวนกับไปเหมียนหันมองหน้ากันด้วยความงุนงงอย่างแท้จริง เพราะเมื่อครู่พวกเขากำลังยืนมองทารกน้อยอยู่ดี ๆ ยังไม่ได้เปิดปากเอ่ยอันใดออกมาสักคำ เส้นเฮยจูและศิษย์พี่ใหญ่จะมากล่าวโทษกันเช่นนี้ได้อย่างไร

ถึงแม้ยังคงคับข้องใจ แต่เมื่อหันไปเห็นเจ้าตัวน้อยสะอึกสะอื้นตาแดงเหล่ปี่ตาจที่ไม่คุ้นเคยกับเด็กเล็กจึงเริ่มลนลานทำอะไรไม่ถูก ลืมเรื่องข้องใจไปเสียสิ้น ลองแลบลิ้นปลิ้นตาแยกเขี้ยวยิงฟัน หลอกलोให้เสียงสะอื้นกลับกลายเป็นเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากดังเดิม

ยามนั้นยังไม่มีผู้ใดเฉลียวใจ ทว่าเมื่อเวลาผ่านไปอีกระยะ เหตุการณ์คล้ายเดิมยังคงเกิดขึ้นซ้ำหลายครั้ง หย่งหยวนและไปเหมียนทะเลาะกันคราใด เปาเออร์น้อยก็ต้องร้องไห้จ้า หลังจากนั้นทั้งสองก็จะพากันลืมนั่นว่าเคยทะเลาะกันมาก่อน

ทุกคนจึงเริ่มสังเกตเห็นและตั้งข้อสันนิษฐานกันว่า นี่อาจเป็นพลังวิเศษของเปาเออร์น้อยที่แสนจะวิเศษยอดเยี่ยมที่สุดไปเลยจริง ๆ

เงินเงินเหิงมอบจีหยกขาวคล่องสร้อยคอให้ทารกน้อยสวมใส่ติดกาย

ทางหนึ่งถือเป็นของขวัญ อีกทางหนึ่งถือเป็นยันต์ปกป้องคุ้มครอง เพราะจีหยกชิ้นนี้ผ่านการลงอาคมช่วยสะกดไม่ให้กลิ่นหอมของเปาเออร์ขจรจายไปไกล

แม้แต่เหล่าปีศาจน้อยที่ถือศีลกินเจมานาน ยามได้กลิ่นหอมหวาน

เข้ายวนยังพากันน้ำลายหกอย่างอดใจไม่ไหว ถ้าหากกลืนนี้บังเอิญล่อยไป กระทบจมูกของปีศาจกระหายเลือดเข้า นั่นย่อมหมายถึงภัยอันตราย ใหญ่หลวงถึงชีวิตแน่

ผลข้างเคียงของจี้หยกชิ้นนี้ กลับไม่อาจกล่าวได้ว่าดีหรือร้าย หลังกลืนหอมหวานไม่พึงกระจายดังเดิม เหล่าปีศาจน้อยกลับชอบลักขโมย หอมแก้มเปาเออร์คนละฟอดใหญ่ทุกคราที่สบโอกาส หวังสุดตมกลืน เจือจางจากเนื้อนุ่มนิ่มเข้าไปให้หายอยาก

เปาเออร์กลายเป็นที่รักใคร่เอ็นดูของทุกชีวิตในเรือนป่าไฟ

แต่ดูเหมือนเจ้าตัวน้อยจะรักใคร่ชอบพออาจารย์มากที่สุด ทุกครั้งที่เดินจิ่นเหิงเดินผ่าน เสียงเล็กๆ จะร้องเรียกอ้อแอ้ แขนน้อยๆ จะยืดชู ขึ้นสูง ออกอ้อนขอให้อุ้ม

ถัดมาเจ้าตัวน้อยมักจะชอบเล่นกับหยิงหยวนมากเป็นพิเศษ เห็น ลูกไฟสีดำไร้ความร้อนเสกขึ้นกลางฝ่ามือคราใด ร่างกลมป้อมก็จะคลาน เตะเตะเข้าไปไล่ตะครุบอย่างร่าเริง

เห็นได้ชัดว่าเปาเออร์เป็นเด็กฉลาด รู้จักใครเป็นใคร รู้สิ่งใดควร ไม่ควร

ยามเล่นกับอาจารย์ นิ้วมือกลมป้อมมักชอบเกาะเกี่ยวปอยผม ของอาจารย์เอาไว้อย่างผูกพัน บางครั้งก็เหนียวรั้งเบาๆ เพื่อเรียกร้อง ความสนใจ แตกต่างจากเวลาที่เล่นกับหยิงหยวน นิ้วกลมป้อมมักจะฉวย โอกาสยามขี่คอ กระตุกดึงปอยผมอย่างแรงจนอีกฝ่ายร้องโอ๊ย หน้งศีรษะ เจ็บชา เสียงเล็กก็ยังหัวเราะเอิ๊กอ้ออย่างชอบใจ

กับสองสตรีที่ใจดีป้อนน้ำป้อนนม เปาเออร์จะกลายเป็นทารกน้อย ที่กินง่ายนอนง่าย กับศิษย์พี่ใหญ่ที่สุภาพอ่อนโยน เปาเออร์ก็เป็นเด็กดี วานอนนอนง่าย กับเลิ่นเฮยจุที่ลงและนิ้วลงบนเนื้อนุ่มนิ่ม จิ้มมาหนึ่งครั้ง เปาเออร์ก็จิ้มกลับคืนไปหนึ่งครั้ง กับจางมู่ที่นั่งเฝ้ายามกับไร่ตัวตน เปาเออร์ กิ่งดิวิซานหราชอาณาจักร กับไปเหยียนที่ชอบแอบชิมชาลาเปา รู้ตัวอีกครั้ง ทางจิ้งจอกก็เบียดข่มไปด้วยน้ำลาย

สมาชิกแต่ละคนในเรือนป่าไฟล้วนได้รับการปฏิบัติจากเปาเออร์

แต่กลับเป็นความหนักใจ

สายตาเขามองเลี้ยวเออร์ที่กระตือรือร้นต้อนรับลูกค้าคราหนึ่ง สลับกับมองเหล่าปีศาจอีกคราหนึ่ง ถึงแม้เขาจะยังไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเช่นมา ผู้คนกับตา ทว่าโดยพื้นฐานของ ‘ปีศาจ’ ย่อมมีสัญชาตญาณกระหายเลือด ในใจเขาจึงมีความกังวลปะปนอยู่หลายส่วน

ทว่าเวลานี้เขากลับไม่อยู่ในฐานะที่สามารถเป็นห่วงผู้อื่นได้ เพราะ แม้แต่ชีวิตของตนเองก็ยังแขวนอยู่บนเส้นด้าย

เงินจินเหิงเคยได้ยินว่าปีศาจบางคนมีความเชื่อพิสดาร เชื่อว่า เลือดเนื้อของมนุษย์ผู้บริสุทธิ์นอกจากจะอร่อยหอมหวาน ยังถือเป็นยา อายุวัฒนะชั้นดี ส่งเสริมพลังตะบะให้แกร่งกล้า ถ้าหากสิ่งที่แม่ทัพปีศาจ ต้องการไม่ใช่ ‘พรสวรรค์ของเขา’ ป่านนี้เขาอาจจะกลายเป็นเศษเนื้ออยู่ใน ท้องของปีศาจตนใดแล้วก็เป็นได้

ความจริงแล้วการปฏิบัติตัวของแม่ทัพปีศาจที่มีต่อเขาเรียกได้ว่า อยู่เหนือความคาดหมาย ไม่นับว่าเลวร้ายหยาบคาย นอกจากเชือกวิเศษ ที่ยังคงมัดแน่นอยู่รอบข้อมือข้อเท้า เงินจินเหิงก็ไม่ได้ได้รับความลำบากอื่นใด

เว้นเสียแต่...ความลำบากใจ

ยังไม่ทันขาดคำประตูถ้าม้าพลันเปิดออกกว้าง แม่ทัพปีศาจโผล่กาย เข้ามา ไม่พูดจาก็รวบซ่อนตัวเขาอุ้มลงจากรถ เดินมุ่งหน้าเข้าไปในโรงเตี๊ยม ทั้ง ๆ ที่ยังมีร่างของเขายู่ในอ้อมแขน

นี่จึงนับเป็นความลำบากใจของนักพรตหนุ่มอย่างแท้จริง

“น้องชายของข้าป่วยหนัก แขนขาอ่อนแรง ข้าจึงพาเขาเดินทาง มาไกลหวังให้หมอเทวดาช่วยรักษา” เศษเสือกกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ โทกหน้าตายได้อย่างร้ายกาจ

สายตามนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็นเชือกวิเศษ ภาพของบุรุษสองคนที่ โอบอุ้มกันอยู่ย่อมดู...แปลกตา เลี้ยวเออร์ลอบตักตวงสิ่งกับภาพเบื้องหน้า เมื่อได้ทราบเหตุผลจึงร้องอ้อออกมาอย่างเข้าใจ

“ท่านมาถูกทางแล้ว! เมืองถัดไปมีหมอเทวดาท่านหนึ่ง ไม่ว่าโรคใด เขาล้วนรักษาให้หายได้ แม้แต่ภูผยันท่านเจ้าเมืองป่วยหนักก็เกือบสิ้นลม

ยังได้เขายื้อคืนมาจากประตูผี” เสี่ยวเอ๋อร์บอกเล่าด้วยอัธยาศัยอันดี เปิดห้องพักสามห้องให้พวกเขาทั้งหมดหกคน เมื่อถามถึงอาหาร เฮยเสอ จึงสั่งสุราและกับข้าวสองสามอย่าง พร้อมสั่งถึงน้ำร้อนใบใหญ่เข้ามาด้วย

อันที่จริงด้วยวิชาเซียนแล้ว เงินจิ้นเหิงสามารถไม่ดื่มไม่กินเจ็ดวัน เจ็ดคืนโดยไม่ทุกข์ร้อน อีกทั้งร่างกายก็แทบไม่มีกลิ่นเหม็น ทว่าการเดินทาง ไกลคละคลุ้งฝุ่นดินทรายมาหลายวัน ก็ทำให้เขารู้สึกเหนียวตัวไม่น้อย

“ท่านช่วยคลายเชือกสักครู่ได้หรือไม่ ข้าอยากอาบน้ำ” เงินจิ้นเหิง ลองเสนอความต้องการของตนเองออกมา สายตาเย็นชากลับปรายมอง กิ่งระแวง

“มีท่านนั่งอยู่ตรงนี้ ข้าจะสามารถหนีไปไหนได้” เขาลองใช้วาจา โน้มน้าว

ความนิ่งเฉยของฝ่ายตรงข้ามเกือบทำให้เงินจิ้นเหิงถอดใจ แต่ อาจเป็นเพราะตลอดทางเขาไม่มีท่าทีขัดขืนหรือพยายามหลบหนี ลักพัก อีกฝ่ายจึงขยับปากพิมพ์่า ทันใดนั้นความอึดอัดที่พันธนาการอยู่รอบข้อมือ กว่าสิบวันก็คลายออก

เงินจิ้นเหิงยินดีได้เพียงครู่เดียว ก่อนเห็นปลายเชือกด้านหนึ่งยังคง พันอยู่รอบข้อมือขวาของเขา ส่วนปลายเชือกอีกด้านหนึ่งกลับไปปรากฏ อยู่รอบข้อมือซ้ายของแม่ทัพปีศาจ แน่แน่นอนว่าเชือกที่พันรอบข้อเท้ายังคง อยู่ดังเดิม

เขากลับใจอย่างอดสู คิดจะกระโดดฆ่าคู่ตึงๆ เข้าไปหลังฉากไม่ด้วย ตนเอง บรูษะผู้นั้นกลับทำให้เขาอับอายยิ่งกว่า ด้วยการอุ้มตัวเขาขึ้นมา พาไปวางลงบนขอบถ้ำน้ำ แม้พยายามทำให้เคยชิน แต่นักพรตหนุ่ม ก็ยังคงรู้สึกอึดอัดทุกครั้ง

จังหวะที่ร่างนั้นกำลังจะหันหลังจากไป เงินจิ้นเหิงกลับฉกนิ้วถึง ปัญหาบางอย่าง

“แล้วข้าจะถอด เอ่อ เสื้อผ้าอย่างไร” เขาหลบตามองข้อเท้าสองข้าง ที่ยังมีเชือกพันมัดติดกัน คำว่า ‘ถอดกางเกง’ ติดค้างอยู่บนริมฝีปาก

คิวกระบี่ขมวดเล็กน้อยราวกับเริ่มรำคาญความได้คืบจะเอาศอก

มือหยาบกร้านโบทสะบัดเพียงครั้งหนึ่ง เงินเงินเหิงก็ไต่กลิ้งไหม้ เปลวไฟสีด้าลุกพริบบนชุดขาวก่อนลามไล่ไปทั่วกาย

ทันทีที่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็รีบทิ้งร่างที่เปลือยเปล่าของตนลงไปในถังน้ำ ถึงแม้เปลวไฟจะไร้ความร้อน แต่ใบหน้าเขากลับร้อนแทบไหม้! จิตใจที่เคยสงบอยู่เสมอ เวลานี้กระเพื่อมรุนแรงไม่ต่างจากสายน้ำที่กระเซ็นออกจากถัง

แผ่นหลังกว้างจากไปแล้ว ทว่าแวบหนึ่งเขายังทันเห็นสียวหน้าเย็นชาปรากฏรอยยิ้มมุมปาก กิ่งชั่วร้าย กิ่งขบขัน กิ่งสาแก่ใจ

เงินเงินเหิงได้แต่โขกศีรษะเข้ากับขอบถังไม้ ความอับอายผุดขึ้นมาอย่างหาได้ยากจากผู้ที่ยักสงบนิ่งอยู่เสมอ สองมือกำแน่นก่อนคลายออกสลับไปมา พยายามปรับลมปราณในร่างกายให้กลับมาโคจรเป็นระเบียบดังเดิม

ไม่ว่าความคิดหลบหนีจะไม่เคยเกิดขึ้นในใจของเขา

ทว่าประการแรก ตราบใดที่ไม่รู้วิธีคลายอาคมเขาก็ไม่สามารถคลายเชือกวิเศษที่พันธนาการอยู่ออกไปได้ ประการที่สอง ต่อให้เขาพอรู้วิชาเหาะเหินเดินอากาศ แต่เมื่อถูกจับตามองทุกฝีก้าวก็ยากหาจังหวะหลบหนี ประการสุดท้ายที่สำคัญ ถึงแม้วิชาเซียนของเขาจะอยู่ในขั้นสูง ทว่าวิชาต่อสู้ปราบปีศาจกลับไม่อาจนับเป็นอันใด ยิ่งอีกฝ่ายหาปีศาจปลายแถวตบะต่ำต้อย แต่เป็นถึงแม่ทัพใหญ่ที่ผ่านศึกมานับไม่ถ้วน ถ้าหากเขายังกล้าสู้ก็ต้องเรียกว่าไม่รู้จักประมาณตน

เงินเงินเหิงติดตามอาจารย์ขึ้นเขาตั้งแต่อายุห้าขวบ ใช้ชีวิตสันโดษเรียบง่าย ผึกวิชาเซียนด้วยการบำเพ็ญเพียรอย่างสงบ ไหนเลยจะเคยต่อสู้กับปีศาจร้าย อย่างว่าแต่ประสบการณ์ทางโลกของเขาก็ช่างมีน้อยนิด มิเช่นนั้นจะถูกจับมาได้ง่ายตายเช่นนี้หรือ

คิดไปคิดมา สุดท้ายเขาก็ได้แต่ปล่อยวาง ปล่อยตัวไปตามน้ำ รับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าอย่างใจเย็น น้ำอุ่นในถังช่วยให้ร่างกายและจิตใจผ่อนคลายลงไม่น้อย

รู้สึกสบายตัวจนแทบไม่อยากลุก แต่นึกถึงว่าภายในห้องยังมีผู้อื่น

นอกจากตนเองอยู่ด้วย เงินจิ้นเหิงก็ต้องตัดใจยกยขึ้นจากถังน้ำ

เอื่่อมคว่ำเสื้อชุดใหม่ที่วางอยู่ด้านข้างมาคลุมบา ติดที่จนปัญญาจะสวมใส่ เขาจึงได้แต่เรียกขานผู้ที่อยู่หลังฉากด้วยน้ำเสียงเจือแววอ้อนวอน คราวนี้ปรากฏวันสี่ด่ำล่อยฟุ้งรอบตัว แวบแรกสร้างความตื่นตกใจ แต่เมื่อคว้นจางลงเสื้อผาก็ถูกสวมใส่อย่างเรียบร้อย นับเป็นครั้งแรกที่นักพรตหนุ่มรู้สึกทึ่งกับวิชามารอย่างแท้จริง

ระหว่างที่เขาพยายามขยับขาที่ละเล็กละน้อยเพื่อก้าวเดินออกมาด้วยตนเอง ร่างสูงใหญ่ก็ปลดชุดสี่ด่ำที่สวมอยู่ออกลกๆ เดินสวนเข้าไปหลังจาก ขณะนั้นเชือกที่พันรอบข้อมือพลันร้อนวาบขึ้นมา รวากับเป็นสัญญาณเตือนเขาว่าอย่าได้คิดหนี

แวบหนึ่งหางตาของเงินจิ้นเหิงเลื้อบเห็นแผ่นหลังกว้างที่เปลือยเปล่าของแม่ทัพปีศาจ บนนั้นเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นมากมาย ทั้งรอยดาบเป็นทางยาว รอยขวานกันหลายเส้นคล้ายกรงเล็บของสัตว์ร้าย ผิวเนื้อบางส่วนฉุนยุบไม่ราบเรียบ คล้ายเคยถูกกัดจนขาดแหว่ง

ว่ากันว่าเกล็ดมังกรแข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กกล้า

เขานึกภาพไม่ออกจริงๆ ว่ามังกรตนนี้เคยผ่านชีวิตเช่นใดมา ร่างกายที่สง่างามจึงเต็มไปด้วยบาดแผลมากมายเช่นนั้น